

Gelej

Ketten a harmincötből

Ladányiné Andrea és Sutus Katalin meglehetősen nehéz körülmények közé került, amikor többgyermekes szülőként sokévi kihagyás után próbáltak ismét visszatérni a munka világába. Ők – csakúgy, mint 33 gejeji társuk – a közmunka keretében talált állást Gelejen.

Ladányiné korábban a vendéglátóiparban dolgozott, onnan ment el GYES-re, majd – kisebb megszakítással – 15 éven keresztül volt otthon gyermekeivel.

- Nagyon jó volt otthon lenni, bár 15 év kicsit sok idő, főleg úgy, hogy az egyre nehezebb megélhetés miatt nagyon hiányzott, hogy én is vigyek haza fizetést. Viszont ma is azt mondom, hogy imádtam a gyermeknevelést, és talán azért sem vágytam vissza dolgozni, mert féltettem a legkisebb gyerekeimet otthon hagyni.

Sutus Katalin korábban a helyi Agrár Kft-ben dolgozott, majd hét éven át volt otthon gyermekeivel anyaságin.

-A gyermeknevelés idején szerettem volna munkát vállalni, de semelyik cég nem vállalta be, hogy egy háromgyermekes anyukát vegyen fel, illetve: senki nem tudott olyan munkakört ajánlani, amiben nyolc órában tudtak volna foglalkoztatni. 7 év sok idő, még úgy is, hogy a gyermeknevelés sok idejét lekötötte az embernek. Optimista ember vagyok, de a végére nagyon elkeseredtem, főleg azért, mert minden megkeresés kudarcba fulladt, sehol nem kaptam állást a környéken.

A munkavállalás lehetőségével azután a helyi Önkormányzat képviselőjében Demeterné Nyeste Erzsébet polgármester kereste meg azokat a falubelieket, akikről úgy gondolta, hogy szívesen vállalnának közmunkát, ha lehetőség nyílna rá.

-A munkaügyi központban regisztrált álláskereső volt Kati is és én is – meséli Andi.

- Erzsike (a polgármesterasszony – a szerk.) október elején hívott be, hogy tudna nekünk munkát adni, ha szeretnénk – veszi át a szót Kati. Nagyon örültünk a lehetőségnek, főleg azért, mert helyben dolgozhatunk, és azért így egy kicsivel több idő marad az otthoni teendőkre, mint

ha valamelyik környékbeli településre kellene bejárni.

- Az októberi munkakezdés kukoricatöréssel kezdődött. Az első nap nagyon jól telt – emlékezett vissza Andi. A második nap viszont nyögtem a fájdalomtól, olyan izomlázam lett. Ekkor döbentem rá, mennyire elszoktam a folyamatos, egész napi munkától. Az viszont biztos, hogy rengeteget számít, hogy ilyen jó lehetőséget kaptunk arra, hogy dolgozhassunk. És a munkába való visszaszokás is könnyebb, mert nem egy teljesen idegen környezetbe kerülve kell teljesen új és ismeretlen kihívásoknak megfelelni; ismerősök között, nagyon jó hangulatban dolgozunk.

A kukoricatörés mellett természetesen sok más, aktuális munka is várta az új közmunkásokat.

- Zöltséget pucoltunk az oviban a konyhán, faleveleket gyűjtöttünk, mi csináltuk a szeretetszolgálatos csomagozást, de legutóbb például egy idős néninél segítettünk a takarításban – meséli Kati. - A csomagozást nagyon szerettük, mert változatos volt, és az idősekhez is jó eljárni, mert ők is örülnek nekünk, és mi is hasznosnak érezzük, amit csinálunk.

Nagyon sok olyan egyedülálló idős van a faluban, aki valóban rászorul arra, hogy segítséget kapjon.

Andi és Kati szerződése december végéig szól, remélik azonban, hogy azután is lehetőség lesz arra, hogy közmunkaprogram keretében tovább dolgozzanak, más lehetőséget ugyanis egyelőre nem látnak arra, hogy elhelyezkedjenek másutt. Pozitív életszemléletük azonban eddig is átsegítette őket a nehézségeken, és hiszik, hogy ezután is megoldódik minden felmerülő probléma. Andi mosolyogva jegyzi meg:

- Ez a munka egyébként betegségterápiának is kiváló; Kati is, meg én is rendmániások vagyunk, viszont mióta eljárnak reggeltől délutánig dolgozni, estére egyáltalán nincs energiánk végigporszívózni a lakást. Örülünk, ha egy héten kétszer-háromszor sor kerül rá... nálunk már ez is nagy dolog!

- Egyetlen negatívum – teszi hozzá Kati – hogy a fizetést hetente kapjuk, ami a havi számlák kifizetését nagyon megnehezíti. Reméljük, hogy ezen a későbbiekben változtatni fognak, mert az sokunknak nagy könnyebbséget jelentene.

Erőss Gábor